

ivé místnosti jsou vlastně jednoduché nové kostky, doplněné posuvnými i stěnami. Ty jsou vedle sebe poskláaby využily jedinečného pohledu do Berounky: ložnice s koupelnami, obýr i dětské ložnice jsou orientovány na stranu s pohádkovým výhledem, z kuracovny, umístěné na západní straně, věných schodech vychází rovnou do

é prvky umožňují propojovat jednotlístí celého obytného patra: dětské ložijí spojit do jednoho velkého pokoje, nich je možné propojit buď s obývacím 1, nebo i s kuchyňským koutem. Tak ela otevřený prostor, který může rodi: společně – variabilita interiéru však potřeby nabízí i naprosté soukromí. andardní, zcela samostatné místnosti ze ložnice, jež byla na přání investorů prostor oddělena. I tento pokoj je však ky posuvným dveřím s obývacím prostechně sloučit, takže se všechny místmě otevřou do jedné společné plochy. ornost stojí i střeška. Původní záměr jejím zatravněním; dnes je ovšem kačírskem, což působí stylově čistým V budoucnu by měl celý dům porůst mi květinami: »Definitivně by pak krajinou,« říká Kopecký.

b »lepší časů«

ie řešené domy z ateliéru ksa. mají láštnit českou krajinu konečně něčím jším, než jsou stále unifikovanější lomky z katalogů. Černošický »kryo zásluze nominován na Národní cenu ekturu, o kterou se uchází pětadvacet ivějších staveb realizovaných v letech 07.

svět na talíři

text Jitka Rákosníková / Pražský kulinařský institut
ilustrace Adéla Janíková

Zahrada cestiček

Zahrada cestiček, které se rozdvoují, to je název jednoho z románů Jorge Luise Borgese. Vzpomněla jsem si na něj cestou do restaurantu Zahrada v Opeře – ta cesta totiž nebyla snadná a cestička se zdála být nikam nevedoucí.

Podnik sídlí v budově někdejšího federálního parlamentu na Václavském náměstí, přesněji řečeno na onom území nikoho, které po amputaci horní části náměstí zbylo vedle svodidel magistrály. Vize znovu sceleného Václaváku, tak jak ji prezentují média, se mi před očima mihla několikrát. Na večeri jsem mířila z Vinohradské, na restauraci jsem viděla, na jídlo se těšila – jenom jsem se k němu nemohla dostat. Abyste mohli pěšky odbočit vpravo, musíte napřed přejít vlevo. Magistrálu nutno podejít, a to i kdyby se vám do podchodu připomínajícího podhoubí metropolit třetího světa moc nechtělo. Pak musíte rovně, ke koňovi. A pak zase zpátky, zpět směrem k Vinohradské.

Při pokusu přiblížit se k parlamentu vás zastaví ostří hoši, a tak nezbude než sledovat květiny namalované na asfaltu a jít pruhem vyhrazeným přímo na vozovce, provozu i logice navzdory, dokud se nedostanete zhruba dvacet metrů od místa, kde jste celou anabázi začínali. Cestičky se konečně spojí a Zahrada je vaše. Prakticky celá, protože při tak ztíženém přístupu si mnoho potenciálních hostů asi nechá zajít chuť. Škoda – salát, steak a zejména dezert byly vskutku vynikající. Šéfkuchařem je tu Francouz, suši v hlavním prostoru připravuje Japonce, zkratka všechno, jak má být. Ještě teleport, a bylo by.

A tak nějak transportována prostorem a časem jsem si při návštěvě rodinného penzionu s restaurací Okoř – i sem vede klikatá cesta, dokonce jako »žááádná zéé sta«, občas je vroubená i stromama – a na konci té cesty nečeká krčma jako hrad, ale stavení s línou atmosférou jemně připomínající italské či jihofrancouzské vesničky.

Do hlavního města je to, co by kamenem dohodil, ale na neuhy všech metropolit světa tady můžete zapomenout. Malý ráj na zemi s krásnou atmosférou, nepřeplácáným a nepředražným jídelníčkem, ideální místo na rodinný výlet, zastávku na cyklotrase nebo i pěší túry. Od metra na Dejvické sem jezdí dokonce autobus a steaky tu mají opravdu světové.

Možná to tu jednou blíže či dále protne nějaký ten dálniční okruh, cesty vroubené stromy se narovnájí, rozšíří a vyholí, přiblíží se satelit či sídliště a s ním i podhoubí plné problémů. Možná že rozverně starosvětský a recesistní interiér restaurace nahradí chladná designérská kreace a s cenami si pohraje násobilka. Anebo taky možná ne. Třeba to tu zůstane stejné, podobně jako se Václavské náměstí třeba zase vrátí k původní podobě. Jisté to nebude jen kvůli vábívé atmosféře jedné restaurace či nostalgii po časech minulých.

Ale třeba nám kolektivně dojde, že i rozdvojené cestičky mohou vést k poutavým cílům, zatímco dálnice je často činí nedostupnými.

